

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

28 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Judecători

Gordilă Nicolae

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către inculpat și avocatul său Ciuru Igor, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 februarie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Perju Ivan Ivan, născut la 18 iulie 1983, originar din r-nul Anenii Noi s. Cobusca Veche, domiciliat r-l Edineț s. Burlănești.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 02.07.2015-01.10.2015

2. instanța de apel: 27.10.2015-19.02.2016

3. instanța de recurs: 05.05.2016 - 28.06.2016

În baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Edineț din 01 octombrie 2015, Perju Ivan Ivan, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit, că Perju I. la data de 24.05.2015, în jurul orei 17.00, venind acasă de la stâna din s. Alexăndreni r-nul Edineț, unde lucrează în calitate de cioban, fiind în stare de ebrietate avansată, a inițiat un conflict cu concubina sa Ciumeica L., născută la 01.06.1988, locuitoare a s. Șofrâncani r-nul Edineț, în rezultatul căruia, i-a aplicat multiple lovituri cu pumnii și picioarele pe diferite părți ale corpului. În urma leziunilor corporale primite Ciumeica L. a decedat pe loc, în casa concubinului său.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 117 din 26.05.2015, decesul lui Ciumeica L., a survenit în rezultatul vătămarilor grave, periculoase pentru viață, fiind cauzate în același timp și se găsesc în legătură cauzală directă cu decesul victimei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, respectivele acțiuni a lui Perju I. au fost calificate în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, *violența în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică, soldată cu decesul victimei.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Procuror, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Perju I. să fie recunoscut vinovat și condamnat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, la 16 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

În motivarea apelului a invocat:

- prima instanță eronat a apreciat probele și nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, prin ce nu au fost respectate prevederile art. 101 Cod de procedură penală, incorect fiind recalificate acțiunile inculpatului de la art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal;

- vina lui Perju I. în baza art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, a fost dovedită pe deplin prin totalitatea probelor administrate în faza urmăririi penale și examinate în ședința de judecată;

- inculpatul în ședința de judecată a înaintat o cerere prin care a solicitat instanței examinarea cauzei penale în procedură simplificată, în temeiul art. 364¹ Cod de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, recunoscând integral faptele indicate în rechizitoriu și încadrarea juridică a acțiunilor sale;

- faptul că intenția inculpatului a fost îndreptată anume spre lipsirea de viață a lui Ciumeica L., rezultă din locul și regiunea corporală unde s-au aplicat loviturile, din numărul și intensitatea acestora, precum și din perseverența făptuitorului în exercitarea acțiunilor de violență, fapt confirmat atât prin declarațiile inculpatului de la etapa urmăririi penale, procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii, cât și prin raportul de expertiză medico-legală nr. 117 din 26.05.2015, conform căruia multiplele fracturi și hemoragii constatate la victimă au survenit ca rezultat a multiplelor și intenselor acțiuni violente ale făptuitorului, îndreptate asupra organelor de importanță vitală ale victimei;

- acțiunile inculpatului corect au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal și nu în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, ținându-se cont de Hotărârea explicativă a CSJ nr. 11 din 24.12.2012 „Cu privire la practica judiciară în cauzele penale referitoare la infracțiunile săvârșite prin omor”, potrivit căreia, dacă făptuitorul manifestă intenția față de decesul victimei, se aplică nu prevederile art. 201¹ alin. (3) Cod penal, dar cele ale art. 145 Cod penal.

- agravanta „cu o deosebită cruzime” a fost dovedită în totalitate atât prin raportul de expertiză medico-legală, prin care sunt constatate și apreciate totalitatea leziunilor corporale, gravitatea lor, mecanismul de formare, precum și aflarea

acestor vătămări corporale în legătură cauzală directă cu decesul victimei, cât și prin declarațiile lui Perju I., date la etapa urmăririi penale și procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 27.05.2015, prin care ultimul a arătat cum a săvârșit infracțiunea, ce i se incriminează, precum și modul în care i-a aplicat victimei Ciumeica L. lovituri cu pumnii și picioarele;

- la aplicarea pedepsei, prima instanță nu a ținut cont de faptul, că inculpatul anterior a fost condamnat, deși are antecedentele penale stinse, se învinuiește de comiterea unei infracțiuni excepțional de grave și se caracterizează negativ la locul de trai.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 februarie 2016, a fost admis apelul declarat, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Perju I. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, la 15 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

5. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat, că este greșită concluzia primei instanțe privind recalificarea acțiunilor inculpatului de la art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, în baza art. 201¹ alin. (3) Cod penal, reieșind din declarațiile expertului medico-legist Vremea S. și materialele cauzei, ce confirmă vinovăția inculpatului în comiterea omorului și anume: proces-verbal de cercetare la fața locului din 24.05.2015 cu tabel fotografic, (f.d. 6-11 v. I); informația aparatului alcotest Drager (f.d. 15 v. I); proces-verbal de ridicare din 25.05.2015 și tabel fotografic (f.d. 25- 27 v. I); raport de expertiză medico-legală nr. 117 din data de 26.05.2015 (f.d. 37-38 v. I); raport de expertiză medico-legală nr. 341 din data de 25.05.2015 (f.d. 40 v. I); proces-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 27.05.2015 și tabel fotografic (f.d. 55-57 v. I); act nr. 298a-2015 din 09.06.2015 de expertiză psihiatrico-legală de ambulatoriu (f.d. 66-67 v. I); raport de constatare medico-legală nr. 366 din 29.05.2015 (f.d. 69 v. I); proces-verbal de examinare a obiectului din 24.06.2015 (f.d. 76 v. I).

Instanța de apel a reținut, că descriind fapta infracțională în rechizitoriu, procurorul a indicat circumstanțele ce au fost stabilite și anume, că inculpatul a comis acțiunile la domiciliu și în privința concubinei, însă aceasta nu indică neapărat că a avut loc o infracțiune de violență în familie. Potrivit pct. 3 al Hotărârii Plenului CSJ nr. 11 din 24.12.2012 „Cu privire la practica judiciară în cauzele penale referitoare la infracțiunile săvârșite prin omor”, este posibil ca omorul intenționat să fie comis de către un membru de familie asupra unui alt membru al familiei. Modul în care a acționat inculpatul, multitudinea loviturilor și localizarea lor, acțiuni care au fost descrise prin rechizitoriu, inclusiv leziunile corporale depistate la victimă, precum și fractura cornului mare a osului hioid, produs cu mâna, indică la intenția directă a inculpatului de a comite omor și că acțiunile acestuia demonstrează faptul, că își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut urmările prejudiciabile și a dorit survenirea acestor urmări. În deosebi intenția directă a inculpatului de a omorî victima se confirmă și este specificată în rechizitoriu prin concluzia, că fractura cornului mare a osului hioid

pe stânga a fost produs posibil cu mâna. Inculpatul a comis acțiuni de sugrumare a victimei pentru a o lipsi de viață, fapt ce exclude cu desăvârșire intenția de a comite doar violență în familie.

În viziunea instanței de apel, circumstanțele descrise în rechizitoriu și indicate supra, confirmă prezența în acțiunile inculpatului a tuturor elementelor constitutive a infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, în învinuire fiind descrise elementele constitutive obligatorii, inclusiv modul de realizare a calificativului - cu deosebită cruzime, care s-a exprimat prin aplicarea unui număr mare de leziuni corporale și prin fractura cornului mare a osului hioid, adică prin sugrumare. Acțiunile lui Perju I. nu au fost îndreptate spre cauzarea de suferințe fizice și/sau psihice, dar spre lipsirea de viață a părții vătămate, prin aceste acțiuni inculpatul urmărea un scop concret și avea o intenție unică, aceea de a omorî partea vătămată.

Instanța de apel a stabilit, că concluziile raportului de expertiză, precum și declarațiile medicului legist, infirmă declarațiile inculpatului, precum că nu a aplicat multe lovituri părții vătămate și aceasta nu a decedat de la loviturile sale.

La fel, instanța de apel a menționat, că declarațiile lui Perju I., date în calitate de bănuit la urmărirea penală în prezența avocatului (f.d. 21-22 v. I), precum și verificarea declarațiilor învinuitului Perju I. la locul infracțiunii (f.d. 55-57 v. I), confirmă că ultimul a aplicat o mulțime de lovituri pătimatei cu picioarele în regiunea pieptului, cu pumnii în față și în cap.

Instanța de apel a notat, că latura obiectivă în speță s-a materializat prin acțiunile inculpatului, care i-a aplicat lui Ciumeica L. o mulțime de lovituri cu pumnii și picioarele în regiuni ale corpului de importanță vitală.

De asemenea, instanța de apel a remarcat, că potrivit declarațiilor expertului Vremea S., în urma aplicării loviturilor, la urmă inculpatul a încercat să sugrume partea vătămată prin strangulare, în rezultatul cărui fapt la ultima s-a depistat fractura osului hioid pe stânga. Deși medicul legist a declarat, că nu asfixia a fost cauza decesului părții vătămate, dar traumatismul asociat în ansamblu, încercarea de sugrumare a părții vătămate, la fel indică la intenția de a lipsi de viață partea vătămată.

Multitudinea loviturilor aplicate părții vătămate și a leziunilor corporale cauzate în rezultatul acestora, precum și regiunea corpului unde au fost aplicate loviturile - în cap și în piept, care sunt regiuni vitale, precum și sugrumarea victimei, indică la intenția lui Perju I. de a săvârși omorul părții vătămate Ciumeica L. cu o deosebită cruzime, prin cauzarea acesteia a suferințelor fizice înainte de deces, inculpatul admitând în mod conștient, că în urma loviturilor aplicate de el cu deosebită cruzime va surveni decesul părții vătămate.

Probele indicate, în opinia instanței de apel formează un ansamblu probator al vinovăției inculpatului și combat argumentele acestuia, precum că nu a avut intenția de a o omorî pe Ciumeica L. și că doar i-a aplicat câteva lovituri cu palma și pumnul. La fel, în ședința primei instanțe inculpatul a depus cerere prin care a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza urmăririi penale,

prin care recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu, adică comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, solicitând ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, probe ce demonstrează cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea omorului intenționat cu deosebită cruzime.

Instanța de apel a constatat, că Perju I. la data de 24.05.2015, în jurul orei 17.00, venind acasă de la stâna din s. Alexandreni r-nul Edineț, unde lucrează în calitate de cioban, fiind în stare de ebrietate avansată, a inițiat un conflict cu concubina sa Ciumeica L., născută la 01.06.1988, locuitoare a s. Șofrâncani r-nul Edineț, în rezultatul căruia, i-a aplicat multiple lovituri cu pumnii și picioarele pe diferite părți ale corpului. În urma leziunilor corporale primite Ciumeica L. a decedat pe loc, în casa concubinului său. Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 117 din 26.05.2015, decesul lui Ciumeica L., a survenit în rezultatul vătămarilor grave, periculoase pentru viață, fiind cauzate în același timp și se găsesc în legătură cauzală directă cu decesul victimei. Acțiunile inculpatului pe deplin se încadrează în prevederile art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, adică omorul intenționat al unei persoane, săvârșit cu deosebită cruzime.

La aplicarea pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, de gravitatea și gradul de pericol social a crimei săvârșite, de circumstanțele cauzei, de consecințele ireversibile ale comiterii infracțiunii, ce s-au soldat cu decesul părții vătămate, precum și de personalitatea inculpatului, care se caracterizează negativ la locul de trai, considerând că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar prin izolare de societate, pedeapsa închisorii fiind una echitabilă faptei săvârșite de inculpat și care-și va atinge scopurile. Aplicarea pedepsei la limita minimă a sancțiunii normei penale este condiționată de atitudinea inculpatului față de cele comise, care regretă faptele sale și se căiește sincer.

Totodată, instanța de apel a respins cererea procurorului privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor pentru efectuarea expertizei, acestea urmând a fi achitate din contul mijloacelor bugetului de stat.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către:

6.1 Inculpat, prin care solicită casarea acesteia cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului invocă că:

- instanța de apel nu a luat în considerație, că a recunoscut vinovăția, iar conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, incorect i-a aplicat pedeapsa;

- instanța de apel nu a luat în considerație, că el cu Ciumeica L., erau în relații de concubinaj și în asemenea cazuri se aplică prevederile art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal;

- instanța de apel a comis o eroare la interpretarea normei de drept, ca rezultat incorect a aplicat pedeapsa individualizată în privința sa.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 12) Cod de procedură penală.

6.2 Avocatul Ciuru I. în numele inculpatului, prin care solicită casarea acesteia cu menținerea hotărârii primei instanțe. Apărătorul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, totodată indică, că acesta este un recurs prealabil, iar recursul motivat va fi prezentat suplimentar în câteva zile.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul, a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate prin care a solicitat respingerea acestora ca inadmisibile, deoarece din textul recursurilor se denotă faptul, că acestea nu cuprind o careva motivare sau argumentare din punct de vedere al temeiurilor invocate. Aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond, iar un asemenea temei nu este prevăzut de lege pentru judecarea cauzei la etapa actuală. Materialele cauzei certifică faptul, că inculpatul a ignorat termenul de contestare cu recurs ordinar, stabilit de art. 422 Cod de procedură penală, astfel recursul fiind declarat peste termen.

8. Judecând recursurile declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează că acestea urmează a fi respinse, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Cu referire la recursul declarat de către inculpat.

Deși în referința înaintată de procuror se susține tardivitatea recursului declarat de către inculpat, Colegiul analizând materialele cauzei, constată următoarele: decizia instanței de apel a fost pronunțată la 16.03.2016, iar la data de 22.03.2016, inculpatul a depus cerere de recurs, care prin încheierea vicepreședintelui Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 24.03.2016, a fost restituită inculpatului pentru înlăturarea neajunsurilor, acordându-i 30 de zile termen, pentru depunerea unei noi cereri de recurs. Astfel, inculpatul a depus o altă cererea de recurs, la data de 18.04.2016, fapt confirmat prin data de pe amprenta ștampilei aplicate pe plic (f.d. 14 v. II). Astfel, Colegiul conchide că termenul de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar, nu a fost depășit, ca urmare recursul declarat se consideră ca fiind depus în termen.

Colegiul penal relevă că, potrivit textului recursului declarat de către inculpat, titularul acestuia invocă de drept temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 12) Cod de procedură penală, invocând că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile în care instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Reieșind din sumarul recursului declarat, autorul acestuia consideră, că instanța de apel nu a luat în considerație, că el cu Ciumeica L., erau în relații de concubinaj și în asemenea cazuri se aplică prevederile art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, astfel instanța de apel a comis o eroare la interpretarea normei de drept, ca rezultat incorect a individualizat pedeapsa aplicată în privința sa.

La acest capitol, Colegiul menționează că *eroarea gravă de fapt* trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor. Eroarea gravă de fapt trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții, decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecătii, după verificarea actelor cauzei, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Mai mult, raportând cele expuse supra la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, Colegiul penal specifică, că instanța de apel judecând apelul declarat a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de casare a sentinței primei instanțe și recunoaștere a lui Perju I. vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, just apreciind probele administrate în cauză.

Totodată, nu este fondată nici critica inculpatului, în sensul pretinderii că cu Ciumeica L., erau în relații de concubinaj și în asemenea cazuri se aplică prevederile art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal.

În acest sens, instanța de recurs reține, că conform pct. 3 al Hotărârii Plenului CSJ nr. 11 din 24.12.2012 „Cu privire la practica judiciară în cauzele penale referitoare la infracțiunile săvârșite prin omor”, este posibil ca omorul intenționat să fie comis de către un membru de familie asupra unui alt membru al familiei. În asemenea cazuri, aplicarea răspunderii în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal nu este necesară, acțiunile făptuitorului fiind calificate numai în corespundere cu art. 145 alin. (1) CP. În situațiile de acest gen, când se săvârșește omorul în prezența unor circumstanțe agravante, specificate în art. 145 alin. (2) Cod penal, urmează calificarea numai în corespundere cu prevederile art. 145 alin. (2) + litera respectivă.

În conformitate cu pct. 11 al aceleiași hotărâri de Plen, dacă făptuitorul manifestă intenție față de decesul victimei, se aplică nu art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, dar art. 145 Cod penal. La delimitarea infracțiunii de violență în familie, care a provocat decesul victimei, potrivit art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, trebuie luate

în calcul toate circumstanțele cazului (caracterul mijloacelor aplicate, localizarea plăgilor, numărul loviturilor aplicate etc.).

În opinia instanței de recurs, faptul că acțiunile inculpatului nu au fost îndreptate spre cauzarea de suferințe fizice și/sau psihice, dar spre lipsirea de viață a părții vătămate, se confirmă prin probele cercetate și verificate de instanța de apel și anume:

- raportul de expertiză medico-legală nr. 117 din 26.05.2015, conform căruia decesul lui Ciumeica L. a survenit în rezultatul traumatismului asociat grav, exprimat prin hemoragii în țesuturile moi pericraniene, hemoragie subarahnoidală în focar, fractură a osului hioid pe stânga, hemoragii în țesuturile moi a cutiei toracice bilateral, fractura bilaterală a coastelor, ruptură multiplă a ficatului, însoțite cu hemoragie în cavitatea abdominală, echimoze multiple, plăgi și excoriații la față, urechea dreaptă, gât bilateral, umeri, brațul drept, antebrațe, mâna stângă, cutia toracică, articulația coxa dreaptă și coapsa dreaptă. Vătămările descrise mai sus au fost produse prin acțiunea traumatică a unui/or/ corp/uri/ dur/e/ contondent/e/, posibil cu mâinile și picioarele la data de 24.05.2015, se califică ca grave, periculoase pentru viață. Fractura cornului mare a osului hioid pe stânga a fost produs posibil cu mâna. Toate leziunile au fost cauzate în același timp și se găsesc în legătură causală directă cu decesul victimei;

- declarațiile expertului medico-legist Vrenea S., care a menționat, că vătămările grave depistate la partea vătămată Ciumeica L. au fost provocate în urma aplicării multiplelor lovituri, posibil lovituri cu mâinile și picioarele, ce au fost aplicate concomitent, în scurt interval de timp. Ficatul nu se rupe de la o lovitură, fiind o ruptură multiplă a ficatului, fiind produse multiple lovituri. În rezultatul primirii vătămărilor corporale, la urmă a fost tentativă de sugrumare a victimei prin strangulare.

Instanța de recurs conchide, că concluziile raportul de expertiză medico-legală, cât și declarațiile expertului medico-legist, Vrenea S., indică direct la Perju I., că avea intenția de a o lipsi de viață pe partea vătămată, precum și conștientizarea lui, că cauzează victimei dureri intense, inutile și deosebit de chinuitoare pentru a o lipsi de viață, fapt ce confirmă latura subiectivă a omorului săvârșit cu deosebită cruzime.

De asemenea, Colegiul penal lărgit consideră juste concluziile instanței de apel, precum că multitudinea loviturilor aplicate părții vătămate și a leziunilor corporale cauzate în rezultatul acestora, regiunea corpului unde au fost aplicate loviturile - în cap și în piept, care sunt regiuni vitale, precum și sugrumarea victimei, indică la intenția lui Perju I. de a săvârși omorul părții vătămate Ciumeica L. cu o deosebită cruzime, prin cauzarea acesteia a suferințelor fizice înainte de deces, inculpatul Perju I. admitând în mod conștient, că în urma loviturilor aplicate de el cu deosebită cruzime va surveni decesul părții vătămate.

Astfel, în viziunea instanței de recurs, cu toate că inculpatul cu partea vătămată erau în relații de concubinaj, instanța de apel corect a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, reieșind din faptul că

făptuitorul a manifestat intenție față de decesul victimei, dându-și seama că săvârșește infracțiunea cu deosebită cruzime.

Cu referire la temeiul pentru recurs invocat de autor - *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*, specificat la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează, că recurentul critică hotărârea dată în partea pedepsei aplicate de instanța de apel și anume consideră, că instanța de apel a comis o eroare la interpretarea normei de drept, ca rezultat incorect a aplicat pedeapsa individualizată în privința sa.

Colegiul consideră, că nici acest temei pentru recurs invocat de recurent nu este incident în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia.

Deci, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Conform principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale, în coraport cu criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța de recurs reține, că inculpatul a fost condamnat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, la 15 ani închisoare.

Totodată, Colegiul penal menționează, că sancțiunea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, prevede pedeapsă cu închisoare de la 15 la 20 de ani sau cu detențiune pe viață, iar conform art. 16 alin. (6) Cod penal, aceasta se clasifică ca infracțiune excepțional de gravă.

Colegiul penal reține, că la stabilirea pedepsei inculpatului instanța de apel just a ținut cont de gravitatea și gradul de pericol social a crimei săvârșite de inculpat, de circumstanțele cauzei, de consecințele ireversibile ale comiterii infracțiunii, ce s-au soldat cu decesul părții vătămate, de personalitatea inculpatului, care se caracterizează negativ la locul de trai, precum și de faptul că ultimul se căiește sincer de cele comise.

Astfel, ținând cont de scopul legii penale, de a restabili echitatea socială, de a corecta condamnatul și de a preveni săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și altor persoane, Colegiul statuează, că instanța de apel întemeiat a conchis de a aplica în privința inculpatului, pedeapsa sub formă de

închisoare, reducând-o până la limita minimă, reieșind din atitudinea inculpatului față de cele comise, care regretă faptele sale și se căiește sincer.

La fel, este nefondată și ultima critică din recursul inculpatului, precum că instanța de apel nu a luat în considerație, că a recunoscut vinovăția, iar conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, incorect i-a aplicat pedeapsa.

Conform pct. 4 a Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a RM nr. 13 din 16.12.2013 „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală de către instanțele judecătorești”, inculpatul trebuie să recunoască și încadrarea juridică a faptei așa cum a fost reținută în rechizitoriu. În cazul când inculpatul contestă încadrarea juridică a faptei, nu pot fi aplicate dispozițiile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Astfel, instanța de recurs constată, că în instanța de apel inculpatul nu a recunoscut încadrarea juridică a faptei așa cum a fost reținută în rechizitoriu, în baza art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, solicitând menținerea sentinței, prin care i-au fost recalificate acțiunile în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, astfel instanța de apel corect nu a aplicat dispozițiile art. 364¹ Cod de procedură penală și nu a redus cu 1/3 limitele pedepsei cu închisoarea aplicate inculpatului, dar reieșind din faptul, că ultimul s-a căit sincer de cele comise, just i-a aplicat pedeapsa minimă prevăzută de sancțiunea art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, 15 ani închisoare.

Față de cele ce preced, Colegiul penal consideră că pedeapsa, astfel cum a fost stabilită de către instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. 6), 10) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deci, nu persistă temei de casare a soluției adoptate de instanța de apel, fiindcă această instanță just a calificat acțiunile inculpatului și i-a stabilit o pedeapsă individualizată corect, din care considerente se respinge ca inadmisibil recursul declarat de către inculpat.

Referitor la recursul declarat de către avocatul Ciuru I. în numele inculpatului.

În conformitate cu prevederile art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală în cererea de recurs trebuie să fie indicate conținutul și motivele recursului cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate și solicitările recurentului, cu indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 invocate în recurs și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauza dată.

În speța dată, recurentul nu a indicat motivele recursului și nu a argumentat în ce constă problema de drept de importanță generală ce persistă în cauza dată, ce ar duce la casarea hotărârii judecătorești, invocând doar temeiul pentru recurs prevăzut de pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, limitându-se doar la o simplă mențiune, că recurs motivat va prezenta suplimentar în câteva zile de la depunerea recursului prealabil.

Din materialele cauzei, se atestă că până în prezent avocatul Ciuru I. în numele inculpatului nu a depus recurs motivat, în corespundere cu prevederile art. 430 Cod de procedură penală.

Colegiul penal subliniază, că declararea recursului împotriva unei hotărâri judecătorești constituie *elementul volitiv* al atacării, motivele sunt *elementul logic* al acesteia. Motivele justifică, prin arătarea temeiurilor ce stau la baza lui, actul de voință pe care îl reprezintă folosirea căii de atac. De asemenea, instanța de recurs menționează, că rolul motivelor invocate în susținerea căii de atac nu se reduce la simpla aducere la cunoștință instanței superioare a dezacordurilor produse de soluția pronunțată, ci și a cauzelor acestor dezacorduri.

Astfel, prin motivarea recursului, în principiu se precizează și se delimitează cadrul discuției în fața instanței de control și al judecății acestei instanțe.

Declararea și motivarea recursului sunt întotdeauna distincte și din punct de vedere cronologic, succesive, având fiecare în parte, o semnificație și o finalitate proprie, deși ele se realizează prin același act procedural, în sensul că motivele sunt indicate în chiar cererea de recurs.

În situația dată, deoarece recurentul nu a indicat motivele recursului cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate, iar aceasta fiind una din condițiile obligatorii pe care trebuie să le conțină recursul, conform cerințelor art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră, că recursul nu corespunde cerințelor de conținut, din care considerent urmează a fi respins ca inadmisibil.

9. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se resping ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de către inculpat și avocatul său Ciuru Igor, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 februarie 2016, în cauza penală privindu-l pe **Perju Ivan Ivan**.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 20 iulie 2016.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion